

naotius: Nhil Bhog

*"Poros könyvek között keress, kutass,
Egy világ rejlik ott.
Mit ésszel felfogsz, megtanulsz,
kincsre válthatod"*

Narancssárga bőre szinte izzott az izgalomtól. Végre itt van! Itt áll a szekrény előtt, s már csak egyetlen zár választja el a drágakőtől. Próbált nyugodt maradni. Egy pillanatra behunyta a szemét és mély levegőt vett. Érezte, ahogy enyhült a lüktetés a halántékánál, s remegő kezei újra a megszokott nyugodtsággal simítottak végig a záron. Még egyszer körbekémlelt a szobán. Dohos könyvek illata terjengett a levegőben. Megnyugodva fogadta el magában a tényt, hogy csak a használattól megrepedezett, az idő különös festékétől a polcokon megbarnult pergamenek sokasága figyelte őt. Mennyi könyv... Eszébe jutottak azok az idők, amikor a könyvekről még egyetlen dolgot tudott: ha takarékos az ember, több éjszakán át fűthet velük. Büszkeséggel töltötte el a tudat, hogy az ablakon át beszűrődő hold kék fényénél már nem csak érthetetlen rajzolatokat lát, hanem el tudja olvasni a címeket: "Haonwell történelme", "Egyetemes történelem", "Az északi szövetségről", "Zászlóháborúk".

A zár halkán nyikordult egyet az ujjai alatt. Elismerően bólintott, ahogy megtalálta a záron a virágmintaként álcázott retest. Talán kahre mesterei sem találhatták volna ki jobban. Ha álkulccsal vagy dróttal próbálkozik, sose jutott volna a végére, esetleg valami csapdát hoz működésbe, bár ennek jelét sem látta. Lassan, alig hallhatóan elkezdte széttární a fölé magasodó szekrény szárnyait. Ahogy végzett a művelettel, acélhegy csillogása köszöntötte. Emberi derékmagasságban volt elhelyezve a nyílpuska, bizonyítva, hogy bár a készítő mestere volt a zárnak és gyilkos szerkezeteknek, goblin tolvajjal nem számolt. Bhog az ilyen alkalmakkor szerencsésnek tartotta származását; csak az ilyen alkalmakkor. Bár ez a csapda testmagassága miatt nem végezhetne vele, mégsem kívánta egyetlen ellenségének sem, hogy goblin tolvaj legyen Haonwellben. Ellenségeire inkább imái közben gondolt, miközben Uwelt dicsőítette.

A szekrény belseje teljesen sötét volt. Néhány hónappal ezelőtt még gyertyát gyújtott volna, de ez most a sok száraz pergamen miatt nem tűnt igazán jó ötletnek, és esetleg kívülről megláthatták volna a fényt, bár ennek nem sok esélyét látta. Legutóbbi "kalandjánál" sikerült szert tennie egy kis tükörré, aminek most nagy hasznát látta. A beszűrődő hold fényét a szekrény belsejébe irányította. Alul egy intarzia berakásos fémdobozt látott, és ahogy feljebb kúszott a fénysugár már tökéletesen ki tudta venni a nyílpuska vonalait. Elég erősnek látszott ahhoz, hogy a szekrény ajtaján átjuttatva is halált okozzon a szerencsétlen betolakodónak. Efölött egy belső polc volt majdnem két láb magasságban. Ezen egy aranyozott háromlábú állvány feküdt, s a lábakból kiinduló sárkánykarmokat formázó tuskék között az, amiért jött.

Díónyi kék zafír. A fény töretlenül jutott át csiszolt falain, s a kő belsejét megismerve halványkék világosságot árasztott a túloldalon. A tolvajnak elállt a lélegzete. Ámulattal nézte a tökéletes drágakövet. Elészökkentek képzeletének képei, mesés gazdagsága és a mindennapi semmittevés. Nagyon jól tudta hol adhatná el, s hogy mennyit kapna érte. Következő gondolatai már nem a kő mesés szépsége és értéke körül forogtak, hanem megoldást kerestek a drágakő és a közte lévő szintkülönbség leküzdésére. Eddigi életében megtanulta leküzdeni "alacsony származását"-nak gátjait, de a mostani feladat nagy nehézséget okozott számára. A követ nem sértheti meg - bár ez bajos is lett volna -, lármát nem csaphat, így a nyílpuska kioldószerkezetére is figyelnie kell.

Ideje volt bőven. A házban nem volt folyamatos járőrözés, és ide amúgy sem jöhetnének be... A multság után aludni tért a testőrség nagy része is. Csak a legfontosabb helyeken álltak az őrk. A kapunál és a bejáratnál kettő-kettő, és a hálósobánál egy. A tolvaj hosszú percekig nézegette a zafírt, majd némi habozás után leült vele szemben a padlóra, keresztbe tett lábakkal. Bár megtanulta használni szellemi energiáit, mégsem szerette. Túl nagy megerőltetést jelentett számára a folyamatos, fokozott koncentráció agyhullámaina. Lehunyta szemét és elképzelte maga előtt a követ. Látta lelki szymeivel ahogy az fölemelkedik s a levegőben lassan odalebeg hozzá, egyenesen a tenyerébe.

Kinyitotta szemét, majd a kis tükröt a jobb kezébe vette. Apró fénysugarat irányított a kőre, miközben bal tenyerét előre nyújtotta. Ahogy erősen koncentrált - egyre erősebben elképzelve, hogy a kő emelkedik -, folyóhálózatok képe jelent meg homlokán. Az összeráncolt izomdombok között girbe-gurba utat találtak maguknak az izzadságcseppek. A kő hirtelen megemelkedett. Nem lassan, egyenletesen, ahogy azt a narancsbőrű szerette volna, hanem egy pillanat alatt három-négy hüvelyknyit. A tolvaj még erősebben kezdett koncentrálni. Tudata egyre tisztábban érzékelte a kő sima falait, az éles határokat, a kék derengést. Lassan megindult felé a kő. Ahogy meg-megrezzelve kilebegett a szekrényből olyan volt, mint a kék hold. Fénye nyugalommal töltötte el a tolvaj szívét, megbabonázta a hűvös gyönyörűség. Amikor elérte bal tenyerét a kincs, szép lassan ölelte át az ujjával, menedéket szolgálva annak.

Hát megvan. Több hete csak ezen a munkán dolgozott, figyelte a házat, az embereket, a katonákat; bújt a városról szóló könyveket és a helyi koldusokat kérdezgette a családról, a ház tulajdonosáról. S közben végig ügyelnie kellett kilétének titokban tartásáról. Most vége a munkának. A kijutás volt csak hátra, hát gyönyörködött még egy kicsit munkája

gyümölcsében. Sárga ujjával lágyan simogatta a hús zafírt, lelkében melegséget érzett. Egyszer még ő is gazdag lesz. Aztán folytatta feladatát.

A Mentor rá bízta a döntést. Azt a könyvet válassza ki, amelyiket szerinte a legkevesebbet használják. Először végignézett a polcokon. Néhány könyv kintebb volt a többinél, ezek azonnal kiestek a listáról. A túl vékonyak sem feleltek meg a célnak. Aztán elkezdte olvasni a számbavehető könyvek címeit. A legtöbb a történelemmel és a jogtudománnyal foglalkozott, néhány a herbalizmustal, de akadtak idegen nyelvű szótárak is. Maguk a könyvek is kisebb vagyont érthettek. Aztán ahogy ujjait végighúzta a kérges bordákon egyszer csak felcsillant a szeme...

A következő perc már az ajtónál találta. Fejét a falhoz érintette és fűlt. Egyenletes szuszogást és mély horkolást hallott. Szerencsére csak ilyen közelségből hallotta, így ez nem zavarhatta "munkájában". Várt még pár percig, s csak akkor kezdte lassan kinyitni az ajtót, mikor megbizonyosodott róla, hogy ugyanaz várja odakint, mint ami bejövettelkor. Egyszer már hibázott, s akkor, annál a nemesi háznál fegyveresek csoportja várta az ajtó mögött. (Minden ujját eltörték, s a legtöbb testrészét már megnyúzták mikor megjelent az idegen. Pusztá kézzel teremtett rendet a kínzók között három szívdobbanásnyi idő alatt - pedig a kínzó társaság öt felfegyverkezett testőrből állt. A goblin véres szemhéjain keresztül figyelte a jelenetet, s azt hitte ez volt az utolsó dolog életében, amit láthatott. Elájult. Másnap gyönyörű nők kezei között ébredt. Azt hitte a túlvilágra került, bár furcsállotta, hiszen egész életében Uwelt hitte, s tolvaj élete miatt egészen más túlvilágot várt. Feltűnően jól érezte magát, feltűnően szép nők vették körül, s a szobában feltűnően sok virág volt. Végigtapogatta testét. Semmilyen sebet nem talált és ujjait tökéletesen tudta használni. Már kezdte elengedni magát, amikor kinyílt az ajtó és az idegen belépett a szobába. Hosszú fekete hajú, kreolbőrű, enyhén vágott szemű magas férfi volt. Egyértelműen kráni vonások. A nők kimentek, s ő kettesben maradt az idegennel. Képtelen volt megszólalni, mert bár tudta milyenek a krániak, s tudta hogy semmi jót nem várhat a férfitől, mégis hatalmas hálát érzett megmentője iránt. A kreolbőrű leült és beszélni kezdett. Közölte vele, hogy miután Bhog elvégezte feladatát, s már nem tud miben segíteni neki, megöli. Nem kételkedett ebben, s tudta hogy az idegen csak saját érdekeit nézve, egy rövid időre adta vissza az életét. Mégis hálás volt neki. Úgy akart meghalni, hogy sikeres küldetést hagy maga után. Aztán az idegen beavatta terveibe.)

Óvatosan résnyire nyitotta az ajtót. Orrát előre dugva szippantott bele a levegőbe. Enyhe tömjén és izzadságszagot érzett. Az ágyban fekvő asszony lábaival ölelte át a mellette lévő szakállas, fiatal férfit. Mindketten mély álomba zuhantak az ünneplés után. Hatalmas, baldachinos ágyban feküdtek, a tolvaj alig látta őket. Nesztelenül kilépett és bezárta maga mögött a titkos ajtót. A falra festett képen egy lovag állt egy sziklán és onnan nézte a távolban folyó csatát. "Igazán gyönyörű festmény" állapította meg magában a tolvaj kissé ironikusan. Ha az idegen nem árulja el neki, hogy merre keresse a kincset, talán sose akadt volna rá. Így is nagy fejtörést okozott neki hogy a hálószoba melyik részében kutasson. Először az ágy alatti részre gondolt, de ott csak egy ágytálat talált, bárhogy is próbálkozott. Aztán ahogy körbe-körbe kémlelt a szobán valami furcsa dolog szúrt szemet neki. A falra festett kép gyönyörű volt; tökéletesen kidolgozott kontúrok, a színek teljes összhangja. Mégis bántotta a szemét valami. Nem maga a kép, hanem a jelenet. "A csatát a lovag a távolból figyeli?", s ahogy egyre erősebben koncentrált erre a részletre, egyszer csak megpillantotta azt, amit keresett. A lovag kezében lévő kard gyönyörű kovácsmunka volt. Hosszú, egyenes penge, egytenyérszerű keresztvas és a markolat végén egy vörös ékkő. És amit Bhog észrevett, az nem volt más, mint hogy az ékkő valódi volt. Közelebb ment, és hosszú vizsgálgatás után megérintette. A titkos ajtó azonnal feltárult előtte...

Az ágyban fekvő férfi hirtelen felült. Bhog majdnem elsikoltotta magát a rémülettől, mivel egyenesen őt bámulta. Szúrós szemével a goblin arcát figyelte és mérhetetlen harag sugárzott tekintetéből. A goblin hátán felállt volna a szőr, ha a nyúzás után nöhetett volna még azon a részen. Elméjében kavargtak a gondolatok: "Nem láthat, nem láthat, nem vert át az idegen, nem vert át az idegen, nem láthat, nem láthat, egyenesen engem néz, pont engem néz, vége". Aztán ahogy a férfi elkezdte körbevenni tekintetét a szobán, lassan megnyugodott. Arcáról eltűnt a harag és mély fáradtság látszódtott tekintetén. Az asszony valami dallamosat sutogott, és karjaival magához húzta a férfit. Lassan, érzékenyen kezdte csókolgatni a férfit, szinte alig érintve hozzá ajkait. Először a nyakát, aztán az arcát, száját, homlokát. A férfiban egyre fokozódott a vágy a nő iránt, s ahogy simogatta a fejét az egyik pillanatban magához rántotta és vadul csókolni kezdte. Izzott körülöttük a levegő ahogy betöltötték egymást...

A tolvajnak majdnem egy teljes órát kellett várnia. Bár tudta, hogy nem láthatják, azt nem merte megkockáztatni, hogy az ajtónyitásra sem figyelnek oda. Aztán még az ő is odakint várakozott. Így hát figyelte a szeretkezőket, és azon vette észre magát, hogy a nő fenekét mustrálja. Bár semmiben sem hasonlított egy gnóm asszonyra, mégis vonzotta benne valami földöntúli. Ironikusnak találta a helyzetet. Az ősi teremtető istennő pontosan az ember kicsúfolására alkotta őket, ami sikerült is, hiszen minden ember undorodott mind az orkóktól, mind a goblinoktól. De úrnőjük nem számolt a teremtmények érzéseivel, s nagy hibát követett el. Mert bár bábjai kicsúfolták az emberi fajt, mégis vonzódtak hozzá. Bármennyire is esetlennek tartott egy hatalmas erejű ork gladiátor egy hozzá képest vézna izomzattal rendelkező ember gladiátort, mégis irigyelte annak ember-asszony szeretőit. S a kis tolvaj goblin ugyanezt az irigységet érezte magában. De most legalább tudta, hogy a férfi már úgy sem élvezheti sokáig azt, amit ő nem...

"Bízni és hinni két különböző dolog"

A meleg szellő felkavarta a port az ébredő városban. Az utcákon felszálló pára mézsör, pálinka és sült húsok illatával keveredett, s a tovalibbenő felhők a dal szárnyain szálltak. Az első napsugarak megcirógatták a háztetőket, de a vándorszínészek sátrait se felejtették ki. Csillogtak a sátrakra felfüggesztett csengők, az árusok kezében az ezüstök és a távoli országokból érkezett gladiátorok vértjei. Ahogy közeledett a délelőtt egyre többen merészkedtek elő házaikból. A városkapukat a megszokottól előbb kinyitották, így már kora reggel megindulhatott az áramlás a terek, a látványosságok felé; mindenki látni akart valami olyat, amire egész évben várt. Egyesek a vándorszínészek legújabb előadásaira siettek, ahol néhány megrozsdásodott rézpénzért napokig nézhették miként próbálják a jelmezbe öltöztetett alakok visszaadni azt az érzést a nézőknek, amikkel még saját maguk sem találkoztak. Hogyan is ismerhették volna ezek a szinte serdülőkorú ifjúk a háborúk megannyi hőst és vezérét, a csatákban elesettek jalkiáltásait, a rabszolgahajcsárok kínzó üvöltéseit és az elrettentő mészárlás látványát? Alig akadt a csepürágók között olyan férfi, aki negyven telet látott; olyan aki csatát is látott volna, egyáltalán nem akadt. Mégis, a közönség élvezte a szívszorító jeleneteket, a kissé ironikus szatírákat, s a zenés előadásokat.

Művészibb, s talán a történelem számára is értékesebb előadásokat láthattak viszont azok, akik csoportokba gyűltek a tereken zenélő lantosok mellett. Igaz ezek között is csak elvétve akadt igazi bárd, a legtöbbjük egyszerű kobzos volt. De az ő történeteik már hihetőbb alapon álltak, s nem próbálták utánozni a régi korok szereplőit, csak egy kis trükkel dallá alakították őket és tetteiket. A kobzosoknál még annyi pénzt sem kellett hagyniuk a bámszokodóknak, mint a színházban, de ezek az előadások legfeljebb egy fertályóraig tartottak. A bámszokodók megtapsolták a zenészt, az meghajolt és pihenni tért egy kis időre, hogy aztán új közönség után nézzen még a zenészversenyek előtt. Az igazi bárdok nem fecsérelték efféle gyakorlásra idejüket. Akik már megfelelően gazdag társasággal, esetleg partnerrel érkeztek, azok inkább a társaság szórakoztatásával foglalkoztak; akik magukban, magányosan érkeztek a nyüzsgő városba, azok sem álltak meg az utcai népek zenélni, hanem próbáltak egy felsőbb osztály csoportjához csatlakozni. Egy közös volt csak az ide érkező összes zenészben: első útjuk egy Alborne szentélyhez vezetett, ahol imába foglalták a dal hónapjait, s segítséget kértek a lantosok legnagyobb északi versenyéhez a harmónia örétől, itt, Haonwellben.

A távoli országokból ideérkező különböző bőrszínű és öltözetű gladiátorok más útját-módját választották a szórakozásnak. A legamatőrebbek a kocsmái verekedés egyszerű időtöltését gyakorolták - ezek néhány órán belül a város falain kívülre kerültek a városi őrseg segítségével. Az ennél értelmesebbek inkább erejüket fitogtatták különböző mutatványokkal az utcán járkáló tömegnek, ezzel is növelve hírnevüket, s a fogadási esélyeket. Egyesek hálódobási technikáikat gyakorolták az utcán, mások szkander versenyre hívták ki az ittenieket. A leglátványosabb egy ork volt, aki pusztá kézzel gyúrta, hajlítgatta a vasrudakat. A legfelsőbb réteg gladiátorai - ide tartoztak például a távoli dzsad kultúrából érkezett barna bőrű, szótlan harcosok -, akik már megjelenésükkel is elragadtatták a közönséget, csendben várakoztak a színpalak mögött. Ők már hatalmas fogadások szereplőiként érkeztek ide, legtöbbjük olyan gyilkos viadalra, amit az átlagember nem láthat. Bár ezek a viadalok szigorúan tiltottak, s ha fény derülne rájuk hatalmas leszámolások következnenek be, s nemesi fejek hullanának a porba, mégsem tudódott ki még eddig egy sem, hiszen a fogadóknak erre is volt pénzük. De ne ítéljük el a helyi törvény szolgáit: a viadalok nem ártottak a városban lakóknak, hiszen csak az idehozott harcosokból hullott el esetleg néhány, és ha itt nem engedték volna, hát megtartják máshol; így legalább mindenki boldog volt.

Az első ízben ideérkezők mégis a város peremvidékénél történő fogadtatást találták a legcsodálatosabbnak - már ha nem ereni származású volt az illető, esetleg valamilyen más okból nem volt jó kapcsolatban a Szépek Népével. Igen, Synn Erianról, az elf negyedről esik most itt szó. Mily csodás látvány tárulhatott a belépő elé. Megannyi hosszú, aranyszőke hajú, külsejükben is a természettel harmóniában lévő elf nézegette érdeklődve az ide érkezőket. A fákról megannyi borostyán vagy mélykék szempár figyelte a fáradt utasokat, a rövidéletű kétlábúakat. S ha az utasok beljebb is láthatnának az erdőben, akkor nem csak a gyönyörű öltözékeken és hajfonatokon ámuldozhattak volna, hanem a vadon belsejében meghúzódó faházak gyönyörű rendszerén. Ilyen településre bekerült ember elmondhatta magáról, hogy látott valami olyat, amit nem a természet alkotott, s mégis része volt annak...

A hajnali órákban érkező négylovas hintó utasait viszont nem a látványosságok vonzották ide. Csendben ültek utasfülkéjükben, csak néhány szót váltva egymással; még az ablakfüggönyöket sem húzták szét, hogy legalább a tájban gyönyörködhessenek. Mindkettőjüknek volt min gondolkodniuk, és ismerőseik is hallgatag emberként ismerték őket. Komoran, maguk elé révedve utaztak, hagyták hogy vigye őket a hintó. Bár elég drága egy ilyen hintó Yneven, mégsem látszott annak. Semmilyen dísz nem volt rajta, a sötétzöld és fekete színek domináltak festésében, és semmilyen család címere nem ékeskedett sem oldalán sem a hátán. A kocsis unott nyugalommal hajtotta a lovakat átlagos tempóban, az útra alig figyelve, mint aki minden nap azon az úton halad végig. Az ő öltözéke sem mutatott semmi mérhetetlen gazdagságra utaló jelet: egyszerű fekete vászonruhát viselt, néhány helyen szörme kiegészítéssel az esetleges hideg ellen.

Amikor beérkeztek a belvárosba nem valamelyik fogadónál állította meg a lovakat, hanem egyenesen egy úri házhoz irányította, ahol már várták őket, a kapuk azonnal feltárulkoztak. A két kapuszolga meg sem kérdezte kilétüket, bezárták a kapukat és visszaállva posztjukra lankadatlan figyelemmel várták az esetleges érkezőket. A lovak szépen, egyenletesen lelassultak, és megálltak a főbejárat előtt. Itt egy háziszolga ruhában lévő husz-huszonegy éves fiú, és egy harmincas éveiben járó szakállas férfi várta őket, aki a ház urának nézett ki. Nyugodtan állva megvárta, amíg a két utazó kiszáll a hintóból. Kinyílt a hintó méregzöld ajtaja és így belátás nyílt a hintó belsejébe. Meglepően gazdagon díszített belsőt láthatott a kíváncsiskodó: vörös selyemhuzat borított mindent, arany szegélyekkel. Először egy hosszú fekete hajú, szigorú arcú férfi szállt ki. Kreol bőrén csillogott a napfény, enyhén vágott szeme a fogadó társaságot kémlelte. Majdnem egy fejjel magasabb volt a házigazdánál, de jóval vékonyabbnak tűnt tőle. Mégis valami hatalmas belső erőt sugárzott. Körbenézett az udvaron, majd a háztetőn, végül oldalt állt az ajtóhoz képest, ezzel jelezve a bent ülőnek, hogy nyugodtan kiszállhat. Egy fekete csuklya nézett ki először a kocsiból, viselője arcát teljesen eltakarva. Mereven bámulta a ház urát, majd lassan kiszállt a fogatból, látni engedve ruházatát, ami a csuklya köpenyben való folytatása volt. Utastársa eközben végig a környéket pásztázta. Köszönés nélkül elindultak befelé. A hintót a kocsis a ház mögé vezette és nyugodtan ült tovább a bakon.

A két idegen a főbejáraton keresztül egy előcsarnokba jutott. A ház ura figyelte őket, de fegyvert egyiknél sem látott. A csuklyás alaknál nem keresett fegyvert, hiszen tudta kicsoda, de a másikat nem ismerte, és egy testőrtől elvárt volna némi felszereltséget. A tény, hogy nem volt az idegennél fegyver óvatosságra intette. "Ki tudja miféle harcos?!" - gondolta magában. A fekete csuklyás idegen megállt az előcsarnok közepén és a csuklya alól emberi hangok hallatszódtak:

- Légy üdvözlölve, Lord Northern -, mondta ervül, tökéletes kiejtéssel.
- Részemről a szerencse, Woed mester-, válaszolt a ház ura, miközben le nem vette tekintetét a testőrrel. - És mondd, kit tisztelhetek kíséredben?
- Ő az új szerzeményem, Yonos. Túl sokba került nekem a többtagú testőrség fenntartása, és nem is voltam megelégedve velük. Yonos egyedül pótolja az összeset.
- Még mindig nem értem, mester, hogy mi szükséged testőrökre, hiszen magad is nagy erőt képviselsz?
- Bizonyos esetekben esendőbb vagyok mint egy utcai koldus. Ha alszom nem figyelhetek oda a dolgok folyására, és néhány házban se használhatom energiáimat. Ilyen például a tied is.
- Csak nem tartasz tőlem? Tudod, hogy itt vagy a legnagyobb biztonságban! Doran legnagyobb varázslói védték le a házat, így azt hiszem legfeljebb egy tucat ember képes mágiát használni a falakon belül. Ezeknek legtöbbjével üzleti vagy érdekkapcsolatban állsz. A katonáimat és testőreimet személyesen válogattad ki, neked talán jobban engedelmeskednek, mint nekem. Amit pedig az alvásról mondtál, azt hiszem kedves barátodnak is aludni kell néha!
- Ebben tévedsz, Northern. De inkább térjünk a tárgyra. Tudod, hogy miért jöttem. Megvan?
- Hát hogyne lenne meg, tudod milyen biztonságos ez a ház. Egy árva lélek se juthat ide be anélkül, hogy észre ne vennénk. Ezért tartotok engem, hogy mindig vigyázzak a holmijaitokra, amíg meg nem érkezel, hogy a főnökeidhez szállítsd azokat. És amúgy sem mehet ki senki a rám bízott dolgokkal, erről külön mágia gondoskodik. Az illető szénné égne, ahogy kilép a házból. Ahhoz, hogy valaki kivigye innen a rám bízott dolgokat, előbb meg kell ölnie engem és a rúnák készítőjét, téged, kedves mester. - kezdte unni, hogy az előcsarnokban állva beszélgetnek. Körbenézett, aztán kezét a belső termék felé nyújtotta betessékelve az idegeneket.
- De inkább foglaljunk helyet odabenn, és igyatok valamit. Gondolom fárasztó volt az utazás. Beljebb mentek a házban. A következő helyiség egy hatalmas bálterem volt, erv ízlés szerint berendezve. A falakon mélyzöld kárpitok voltak, mahagóni színű intarziás szekrények álltak ízlésesen elrendezve a falak mellett - ezekben voltak az esetleges párviadalhoz használatos fegyverek; hatalmas üvegablakok és a hajópadló shadoni tölgyből volt összeállítva. A terem két végéből két ajtó nyílt, a bal oldalin mentek tovább egy szűk folyosóra jutva. A folyosó jobb oldalából hat ajtó nyílt, egymástól ötlépésnyi távolságra; a folyosó csigalépcsőben folytatódott. A harmadikon mentek be, egy kisebb szobába jutva. Útközben senkivel sem találkoztak. Egy kézzel faragott asztal állt a szoba közepén, és a padlóra fektetett medve- és párdücszörmék között a hozzátartozó három párnázott szék. Leültek és beszélgetni kezdtek. Eközben egy gyönyörű, aranyászóke, fehérbőrű félelf nő jött a szobába halványkék áttetsző ruhában. Ezüsttálcan ónpoarakat hozott és vörösbort öntött mindenkinek. Az asztalra tette a poharakat és távozott. Rengő csipője megannyi kellemes éjszakára emlékeztette a ház urát.
- Ugye milyen szép teremtés? - kérdezte büszkeséggel a hangjában.
- Tudod, hogy nem kívánom a nőket. Mindazonáltal elismerem, fajtájának kitűnő példánya. De ha nem sértelek meg vele, én a fehér hajú, kék szemű nőket nézegetem szívesebben. Ha valaha is apaságra adom a fejem, azt csak is egy véremből való nővel tudom elképzelni, és csak azért tenném, hogy ne halljon ki az ősi vér. Na de ne erről beszélgessünk. Ellenőriznem kell, hogy az vagy-e akinek mondd magad. Csak a szokásos eljárás. Neved?
- Carlos Manuel Northern.
- A másik?
- Morquor, az őrző.
- Mióta ismerlek?
- Három hónapja és négy napja.
- Ki vagyok én és mit csinállok veled ha nem az vagy akinek mondd magad?
- Card Woed mester, elevenen megnyúzatok és örökre kitaszítod a lelkem a reinkarnációból.
- Rendben van, helyesen válaszoltál a kérdésekre. Ha megittuk borainkat és megkaptam amiért jöttem, távoznunk.

Szép csendben elfogyasztották a serlegek tartalmát és a szobából kilépve elindultak a folyosó végén lévő csigalépcsőhöz. Felfelé mentek a szűk folyosón egyre magasabbra és magasabbra jutva. Végül a második emelet magasságában egy kis terembe értek. A terem végén egy kétszárnyú ajtó volt, előtte két őr posztolt. Mélykék posztóinget és bőrnadrágot viseltek, oldalukon hosszúkard lógott a hüvelyében. Amint meglátták gazdájukat felfelé jönni a lépcsőn karjukat mellük elé emelve tisztelegtek. A házúr odament az ajtóhoz és rátette a tenyerét. Az ajtó hangtalanul kitért. A háromfős csoporthoz csatlakozott az egyik őr, majd miután beléptek bezárult mögöttük az ajtó. Egy hálószobába értek, amit egy üvegablakon keresztül világított meg a napfény. Egy hatalmas baldachinos ágy állt a szemközti falnál. Gyönyörű monstrum volt a maga nemében, ódon, elhalt sirenari tölgyekből ácsolták, több évig pácolták a megfelelően mély színre még akkor, mikor pyarron elbukott. A falakon egy csodálatos freskó díszelgett. Egy régi lovas csatajelenetet ábrázolt, valahol az Onpor lábánál. A freskón lévő lovagábrázoláshoz mentek, és a vörös ékkövet megérintve bejutottak a falban elhelyezett titkos ajtón.

- Mondd, mester, mitől olyan értékes ez a zafír?- kérdezte a ház ura, miközben a szekrény zárjával foglalatzkodott a könyvtárban.

- Tiadlani munka, tökéletes csiszolás, speciális mágikus feladatokhoz előkészítve. A szervezetnek két évébe került a megszerzése.

Ahogy a házúr kinyitotta a szekrényt elállt a lélegzete. Levette a polcra az aranyozott kisállványt, de abban nem volt semmi. Idegesen elkezdte forgatni a kezében, aztán visszatette a polcra. A többiek érdeklődve figyelték a jelenetet. Elkezdte keresni a szekrényben a drágakövet, de az alul lévő doboz kinyitása után sem talált semmit. Abban is csak okiratokat talált. Elkezdte kihajigálni őket a padlóra, de miután felfordította a dobozt se hullott ki belőle a drágakő. Egyre idegesebb és idegesebb lett, homlokán izzadság gyöngyözött, arca falfehér lett.

- Mi történt, Northern?- kérdezte hűvös nyugalommal a fekete csuklyás.

- Nincs itt... Nincs itt. Nincs ITT!- a házúr összetörtén ült a padlón. Úgy festett mint egy hétéves gyerek, aki nem találja a legkedvesebb játékát.

- Mi az, hogy nincs itt? Northern, rajtam kívül csak Te tudod kivinni a házból. Tudod mit teszünk a tolvajokkal!

A házúr agyát ez a mondat tisztította ki. Most ébredt csak rá milyen helyzetbe került. A Kobrák két, belső szállító emberével néz farkasszemet, és az ártatlanságát kellene bizonyítania, vajmi kevés eséllyel. Agyában cikáztak a gondolatok. Képtelenség! Senki nem vihette ki a házból a követ! Senki! Csak ő, és a mester... Arca kitisztult és egyenesen a csuklyába nézett. Arcán örült mosoly ült ki.

- Te voltál!-mutatott remegő ujjakkal a fekete köpenyesre.- Te loptad el a követ, hogy a helyemre kerülhess!

- Mit merészelsz, szolga?!- a csuklya égzengető hangot árasztott.- Hogy mered megvádolni a szervezet beavatott... -Mi ez?- kérdezte egy, a földről felvett papírral a kezében. - Tanúsítvány harmincezer aranyról a nevedre egy dzsad bakban. Mióta kapsz te ennyit tőlünk, Northern?

- Micsoda?- a házúr kikapta a csuklyás kezéből a papirost és olvasni kezdte. Teljesen hitelesnek tűnt az iromány, nem lehetett hamisítvány. A dzsad bankház pecsétjét mintha tegnap ütötték volna rá, annyira frissnek látszott.

- Én nem tudom mi ez!- mondta egyre remegő kezekkel. Agyába egyre több vér jutott, szíve egyre hevesebben vert. Érezte, hogy itt a vég. Most már képtelen lesz igazolni ártatlanságát, a fekete csuklyás nyert. Egy örült gondolattól vezérelve az ajtó felé akart ugrani, de csak a csuklyást tudta fellökni, a következő pillanatban törött gerinccel feküdt a padlón. Az őr maga elé rántotta fegyverét, de az idegen leintette.

- Tedd el!- szólt rá mogorván a csuklyás, miközben az idegen felsegítette. Az őr némi tétozódás után elrakta fegyverét. A munkáját a fekete csuklyásnak köszönhette, részben az életét is. Nem mert ellenkezni vele.

- Ez az átkozott barom azt hitte büntetlenül lophet tőlünk. Harmincezer arany! Ennyit ért neki a szaros kis élete, pedig tudta, hogy nem ússza meg szárazon. Le merem fogadni, hogy néhány szürke csuklya van a háttérben. Pedig annak idején magam ajánlottam ezt a mocskot- mondta Woed, miközben belerúgott a földön fekvő hullába.- Most magyarázkodhatok miatta, és az ékkő már biztos messze jár... Hirtelen vörös köd ereszkedett a szemére és fuldokolni kezdett. Az idegen próbálta minél hamarabb frisslevegőhöz juttatni, de az őr figyelmeztette, hogyha kitöri az ablakot, abba belehal.

Kinyitották hát az ajtót és a másik őr segítségével rohanni kezdtek a fuldokló varázstudóval le a lépcsőn. Mire az udvarra értek a csuklya alatti abbamaradt a szuszogás és hörgés. Az idegen levette mestere fejéről a csuklyát, és elborzadt a látványtól a két őrrel együtt. A csuklya alatti fej teljesen feketévé vált, csak a hosszú fehér haj világított a koponyán.

- Te - mutatott az egyik őrre az idegen -, rohanj el a szervezet legközelebbi helytartójához. Te pedig segíts nekem bevinni a holttesteket a bálterembe.

*"Ki hitte volna, mit csak a fal beszél,
éjféli, szótlan, titkos mesét"*

A durva posztóba öltözött koldus bozontos szakállában turkálva figyelte az asztalon fekvő halottakat. Körbe-körbe ment az asztalon, más-más szögéből figyelte a merev testeket, néha megérintette hideg bőrüket. A fiatalabb férfi halála egyértelmű volt. A gerince kettétört egyetlen pontban. Külső sérülés nem látszódott, a koldusnak nehezére esett kitapintania a törést, de mikor sikerült egyértelművé vált számára, hogy a testőr nem hazudott. Rég találkozott ilyen sérüléssel: legalább tíz éve volt, egy feldühödött gladiátor az első jöttmentbe belekötött. Szerencsétlenségére az első jöttment egy a családját gyászoló niarei legény volt, aki nem köszönte meg a gladiátornak az anyja felőli "érdeklődést". Egyetlen mozdulattal végzett a tapasztalt harcossal, akinek a koldus csak egy hét után tudta kideríteni halálát. Már szinte végzett a boncolással, amikor végül a koponyát is vizsgálni kezdte. Felnyitása után egyértelművé vált a halál oka: az agy közepéből jelentős darab hiányzott, mintha sosem lett volna ott...

A másik holttest nagy fejtörést okozott neki. Első ránézésre tudta a mesterrel végző mérgeztől a mérgeztől és készítő helyét, de nem értette, hogy mit keres egy kráni mérgeztől ilyen messze északon, és az is nagy fejtörést okozott neki, hogy miként került a szervezetbe. A mérgeztől tudta, hogy enyhe ánisz illatot áraszt, külső sérülés viszont nem volt a holttesten, tehát nem valamilyen fegyver segítségével juttatták be a vérkeringésbe. Az ételbe és italba kevert mérget pedig illetett volna felismernie a derék mesternek. Miután megvizsgálta a mester boroskupáját nem fért hozzá kétsége, hogy a borba keverte a gyilkos az örök álmot adó oldatot: az ánisz átható illata még most is érződött a szobában. Nem tehetett mást, be kellett látnia, hogy az öreg mester most hibázott. Utoljára.

Miután a koldus megállapította a halál okait, elbúcsúzott az idegentől és kiment a főbejáraton. Utána néhány perccel egy öttagú társaság érkezett gyalog. Vezetőjük egy vöröshajú fehér férfi volt, aki már túl volt élete delén. Szakállába bele-bele kapott az idő gleccsere fehér csikokat hagyva maga után. Lassan, érthetően beszélt. Elmondta, hogy ő a szervezet északi részének legfőbb felügyelője, és hogy az ilyen esetekben a tényfeltárás és végrehajtás a dolga, valamint a helyettesek személyes kijelölése. Először megnyugtatta az idegent, hogy a koldus beszámolójából egyértelművé vált, hogy az idegen ártatlan, feladatát pedig tökéletesen teljesítette. A szervezet hálájáról biztosította. Két szolgálja elvitte a holttesteket, miután az egyik tetemnek a hegyek és dögkeselyük áldásos hulladék eltakarító tevékenységét ecsetelte, míg a másik előtt mély csendbe borult és megrökönyödését fejezte ki. Az idegen számára kicsit teátrális volt a jelenet, mégis jobbnak tartotta annál, amit saját hazájában megszokott. Ott a holttesteket egyszerűen elégették miután összegyűjtötték a megfelelő mennyiségű faanyagot. Se búcsúbeszéd, se könny, se meghatottság.

A vöröshajú bíró a másik két szolgálóval kerítettett egy ládát és belerakatta a borosserlegeket és a harmincezer aranyról szóló tanúsítványt, mint bizonyítékokat. Miután meggyőződött róla, hogy mindent alaposan megvizsgált félrehívta az idegent és a mester mellett töltött idejéről kérdezte. Az idegen a beszélgetés végén rájött, hogy a vörösszakállas a megbízhatóságáról akart meggyőződni. Miután ezt megtette egy hosszú percen át mereven nézett az idegen szemébe, majd felajánlotta neki, hogy vegye át a ház urának szerepét, míg nem talál helyette megfelelőbb jelentkezőt. Azt is hozzá tette, hogy az idegen ne nagyon élje bele magát a helyzetbe, néhány napon belül biztosan talál valaki mást a posztra. Az idegen mély meghajlással köszönte meg a rábízott feladatot és a kapuig kísérte új felettesét. Visszafelé menet a házba azon gondolkodott, hogy vajon hol keresse kistermetű segítőjét. Mire a főbejárathoz jutott megtalálta a megoldást: az szaglása után fog menni...

Átment a nagy báltermen, az ott tébláboló katonákkal kivítette az odahozatott asztalt, majd meghagyta, hogy senki nem zavarja. Lassú, nyugodt tempóban bement abba a kis szobába, ahol néhány órával ezelőtt a bort fogyasztották. Leült az egyik párnázott székbe és kiszólt a félig elf származású lánynak. Az ennivalót és bort hozott, nesztelen lépteit a harcos irigylésre méltónak találta. Miután a lány kiment a szobából és becsukta maga mögött az ajtót, Yonos nekilátott vacsorájának. A sült disznó darabokat kezdte rágcsálni ütemesen harapva az ízletes húst, majd mikor befejezte, kezébe vette serlegét és nagyot kortyolt az édes nedűből. Hátradőlt és az előtte lévő párnás székbe bámult.

- Beszélj!-, mondta hűvös nyugalommal maga előtt a semminek. Nem kellett sokáig várni, és rózsaszín derengés jelent meg a fotelban, lassan kirajzolva egy egyméter magas tömeget. Ahogy egyre halványabbá vált a szín, annál könnyebben volt kivehető mögötte a fürgé, narancssárga szempár. A jelenet végére a kis goblin tolvaj ült a székben, kezében egy nyakba akasztható medallionnal.

- Úgyes kis szerkezet, azt meg kell hagyni-, biccentett fejével a kezében lógó tárgyra.- A hallottak alapján igen nagy tudású mester készítette, aki képes nagyobb mágiát használni egy dorani varázslónál. Hol tettél szert egy ilyen barátára?

- Ezt később elmagyarázom. Most halljam, mit működtél azóta, hogy nem láttalak. Minden mozzanat érdekel, főleg az a része, hogyan sikerült megitatnod a bort a csuklyással.

- Hadd mondjam hát el sorrendben- kezdte a goblin. Örült, hogy halála előtt még egyszer elbúcsúzkodhatott tudásával.- Hosszú ideig gyűjtöttem az összes lehetséges információt a házról, amíg el nem jött az este. Akkor felvettem a medált, és reménykedtem benne, hogy tényleg láthatatlanná válok. A bejutás a házba egyszerű feladat volt, hiszen legnagyobb örömömre a medál használható volt. Az egyik koldustól hallottam, hogy látott egyszer szénné égni egy galambot egy emeleti ablaknál, így arról az ötletéről, hogy az ablakon keresztül jussak be, letettem. Aznap este több szeretőt is kipróbált a ház ura, így volt alkalmam szorosan a nők mögött bejutni az ajtón. Amíg kamatyoltak felderítettem a terepet és mikor

kikísérte az egyik nőt, kis fapöcköt helyeztem el az ajtó szárnyai között, majd bementem a titkos szobába. Ott megszereztem a követ és elrejtettem a kedvenc témámról szóló könyvben: "Kínzási módszerek és leghíresebb túlélők". Sajnálatomra nem szerepelek a megemlítettek között. Mikor kijöttem a szobából megint egy nővel hempergett; meg kell hagyni csinos teremtes volt, még nekem is megtetszett. Mikor elaludtak kimentem a szobából; ez nem okozott nagy problémát, hiszen az aznap este megivott bortól az őrmélyen aludt. Elhelyezkedtem a bálteremben és ébren vártam érkezéseket. És most értünk az általam leginkább érdekelt részhez. A méregről tudtam, hogy közelről szagolva enyhe ánizs illatot erjeszt, ezzel elárulva magát. Még szerencse, hogy az ilyen brutális mérgeknek mindig van felfedezhető tulajdonsága. Szóval bejött a lány, lerakta elétek a bort. Én beleraktam a mérget, majd mikor a csuklyás alak ivott, a szája fölötti részét a serlegnek letakartam, így nem jutott hozzá el az illat. Azt hiszem kevesen csinálnák utánam ezt a mutatványt. Egy pillanatra se érhettem a szájához annak a mocsoknak. Ja, és amit kifelejtettem. Bár nem bízhattam benne hogy beválik, a harmincezer aranyról szóló papirost is én helyeztem el a dobozban. Igaz, egy teljes percemet emésztette fel az elkészítése, de ezt nem tartottam jelentős idővesztésnek. Ennyi hát a történet. - fújta ki magát a kis tolvaj. Elméjén tökéletes nyugalom lett úrrá. - De még mielőtt végeznél velem, ha lehet, szeretném megtudni, hogy hol tettél szert a medalionra.

Yonos arcára hideg mosoly ült ki. Teletöltötte mind a maga poharát, mind a goblinét és hátradőlve a székében figyelte a kis ügyeskezűt. Valami furcsa, meleg érzés suhant át a lelkén.

- Volt rá nem egy lehetőség, hogy megszökj. A medállal a nyakadban sohasem találtam volna rád. Mégis teljesítetted a feladatod, sőt túlteljesítetted a rád bízottakat. Ha nem sikerül megmérgezned a borral a mestert, máshogy kellett volna megszabadulnom tőle, egész biztosan sokkal kideríthetőbb formában. Miért maradtál hát?

- Bár tolvaj vagyok, bennem is van némi becsület. Megmentetted az életem és visszaadtad a régi testem; azóta te rendelkezél velem, nagyúr.

- Halld hát a választ. Mint magad is sejtethet, egyetlen mágus se csinálna olyan börtönt, ahova őt magát is bezárhatnák. Így ő képes varázsolni az általa készített helyeken.

- Ezzel azt akarod mondani, hogy egy dorani mágustól loptad a medált?

- Nem loptam, ő maga adta!

A goblin teljesen összezavarodott. Miért adna egy dorani mágus egy ilyen medált egy kráni gyilkosnak, aki a saját céljaira akarja használni azt. Nem értette a dolgot, és lassan nem is akarta. - A megállapodás szerint fájdalommentes halált kapok. Legyen hát! - A kis goblin hátradől a székben és behunyt szemekkel várta végétét...

